

främst. Femton meter framför vår förstäv simmar en vildsvinsgalt från fastlandet till vassen. Han är skygg, anar fara och simmar för brinnande livet. Även kring hans förstäv fräser vattnet i skum.

”Ro på allt vad ni orka!” ropade jag, men roddarna låtsas blott öka farten. Sadik säger:

”Han har knivar i munnen, han är farlig.”

Nåväl, han är redan inne i utkanten av vassbeståndet. De gula stråna böja sig åt sidan som draperier för hans framfart, han bottnar, är i ett par skutt på det torra, man hör hur vassen knäckes och smäller under hans steg och han försvinner på östra sidan av ön.

Vid foten av en mesa står en antilop och tittar. Han är så stilla som om han vore uppstoppad och hörde till ett museum. Men i nästa ögonblick spritter han till och försvinner i en korridor mellan mesan och en lerkulle.

Tamarisker och vass tittar upp ur vattnet. Här är hänförande! Jag sitter med nakna armar och smeker de friska, lekfulla vågorna. Det farvatten vi följt under en halvtimme, når sitt slut och begränsas i norr av fastland. Där gå vi i land och Chen finner lätt platsen för sitt läger 106 från de första marsdagarna 1931. I dess närhet reser sig en mesa, på vars krön jag går upp för att rita ett panorama.

Medan jag är sysselsatt därmed kommer roddaren Ali med andan i halsen och rapporterar att han funnit färska spår av två ryttare som på stora hästar styrt kosan mot nordost. Han är övertygad om att det är spejare som äro ute och söka efter oss. En stund senare